

Arrest

nr. 86 670 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, K. R., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine.

Uw problemen begonnen in 2005.

Uw neef, S. B. (...), collaboreerde met verzetsstrijders vanaf 2003. Als gevolg kregen uzelf en andere familieleden, waaronder uw dochter K. L. (...) (O.V. 6.892.275), problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten. Verschillende keren vielen de autoriteiten binnen bij uw vader thuis waar u dikwijls verbleef aangezien u het daar veiliger vond dan bij u thuis. Ook uw neef S. B. (...) dook er onder. Op de school waar u werkte kwamen de autoriteiten langs om vragen te stellen over u en S. B. (...).

Op 3 of 4 november 2009 's nachts kwamen de autoriteiten thuis bij uw vader. Uw vader vroeg hen niet binnen te komen anders zouden ze de kinderen bang maken. Uw vader werd bewusteloos geslagen met een geweerkolf. Ze doodden ook jullie hond en doorzochten het hele huis. Uw dochter L. (...) werd tijdens dit incident opgesloten in een kamer samen met haar broer C. T. (...) (O.V. 6.218.334) en haar zus A. (...) die momenteel in Grozny verblijft. Uw vader werd later wakker geschud, geblinddoekt en er

werd hem bevolen tot 100 te tellen. S. B. (...) werd vermoord. Uw vader ontwikkelde een gezwel in de hersenen ten gevolge van dit incident en overleed. Uw dochter L. (...) werd door de autoriteiten uitgemaakt voor Wahabiet omdat ze een sluier draagt en op de weg van school naar huis werd ze lastiggevalen door personen die haar achtervolgden in een wagen. Deze personen vroegen haar naar de verblijfplaats van S. B. (...) en naar haar familieband met hem. Uw dochter merkte op dat ze verschillende keren werd achtervolgd en soms door meerdere wagens. C. (...), de broer van S. B. (...), is spoorloos verdwenen maar zou nog leven. Verschillende familieleden, zijn naar Oostenrijk gevlucht en hebben een asielaanvraag ingediend. M. B. (...) (O.V. 6.170.272), de moeder van C. (...) en S. B. (...), werd ook vervolgd en diende een asielaanvraag in samen met haar gezin. U vernoemde ook familieleden K. A. (...) (O.V. 6.288.781) en K. Z. (...) (O.V. 6.107.235) die een asielaanvraag indienden samen met hun respectievelijke gezinsleden.

Na het incident van 3 of 4 november 2009 dacht u te vertrekken. U wachtte tot u hiervoor de nodige financiële middelen had verzameld.

U vertrok vanuit Grozny op 27 augustus 2011 en u reisde tot Moskou met de trein. Vervolgens reisde u tot Brest met de trein en van Brest tot Terespol (Polen) nam u opnieuw de trein. U kwam in Polen aan op 1 september en verbleef er tot 1 oktober in afwachting van vervoer tot België.

U bent in België aangekomen op 4 oktober 2011 en diende een asielaanvraag in op 7 oktober 2011. U werd niet gecontroleerd op identiteit gedurende uw reis naar België behalve bij aankomst in Polen waar uw internationaal paspoort en het internationaal paspoort van uw dochter werd ingehouden.

Er dient vermeld te worden dat in hoofde van uw echtgenoot C. S. (...) (O.V. 6.218.334), in 2009, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het statuut van de subsidiaire bescherming werd genomen aangezien zijn asielmotieven, louter gebaseerd op de gezondheidstoestand van jullie zoon, geen verband hielden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming (beslissing CGVS van 26 maart 2009).

Op het gehoor legde u de volgende documenten neer; uw intern Russisch paspoort, de verblijfstitel van uw zoon C. T. (...) en zijn geboorteakte, het attest voor naamsverandering en vaderschapserkenning voor uw zoon, de volmacht (voogdij) in hoofde van C. S. (...) over C. T. (...), een brief van de andere echtgenote van uw echtgenoot (15.01.2009). Na het gehoor, op 9 december 2011, ontving het Commissariaat-generaal van uw advocaat Meester Jacobs, per fax, een reeks verslagen uit het medische dossier van uw zoon en een toelichting over uw familiale situatie in België."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, K. R., luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense herkomst en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Ten eerste wordt opgemerkt dat de problemen die u aanhaalde aangaande de gezondheidstoestand van uw zoon, de komst van uw echtgenoot naar België en uw familiale situatie (vragenlijst DVZ 27.10.2011 K. R., punt 5; CGVS, p. 3, 8-9, 11) geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980; namelijk u (of uw zoon) wordt niet lastiggevalen of u wordt geen bescherming ontnomen omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

U verklaart immers dat u vreest dat uw echtgenoot in België onvoldoende voor jullie zieke zoon, welke in België een verblijfsstatuut heeft, zal kunnen zorgen (CGVS K. R., p. 11).

Deze vrees valt ook niet onder het toepassingsveld van de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, aangezien deze problemen niet kunnen beschouwd worden als een reëel risico op het ernstig lijden zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

In het kader van de asielprocedure dient uw vrees enkel ten aanzien van uw land van herkomst te worden geapprecieerd.

Aangezien uw vrees (voor uw zoon) zich situeert in België en uw zoon in België een verblijfsvergunning heeft, valt deze vrees dan ook volledig buiten het toepassingsveld van de asielprocedure.

Wat betreft de problemen die u aanhaalde voor het Commissariaat-generaal, met name uw vrees voor de Tsjetsjeense autoriteiten ten gevolge van het engagement van een neef, dient opgemerkt dat hieraan geen geloof kan gehecht worden.

De belangrijkste reden hiervoor is het volledig ontbreken van deze problemen in de vragenlijst van het CGVS. In deze vragenlijst vermeldt u immers enkel uw vrees voor uw zoon (zie hoger).

U werd hiermee geconfronteerd en u argumenteerde dat u niet sprak over uw vervolgingsproblemen in de vragenlijst omdat uw echtgenoot het u had verboden. U zou problemen krijgen met uw echtgenoot indien u hierover zou praten (CGVS K. R., p. 2, 8).

Ook uw dochter L. (...) vertelde niets over haar vervolgingsproblemen bij haar asielaanvraag (vragenlijst CGVS 27.10.2011 K. L., punt 5; CGVS K. L., p. 5).

U verklaarde dat uw echtgenoot het haar ook had verboden (CGVS K. R., p. 2).

U argumenteerde op het gehoor bovendien dat u niet voldoende tijd kreeg om uw volledig verhaal te vertellen op de DVZ waar u de vragenlijst had ingevuld (CGVS K. R., p. 2).

De door u aangehaalde redenen voor het niet vermelden van uw vluchtmotieven en problemen bij uw asielaanvraag, en waarvan normaliter verwacht kan worden dat deze door de asielzoeker van bij het begin van de procedure worden aangegeven, zijn niet geloofwaardig.

Wat betreft het argument dat u niet voldoende tijd kreeg wordt opgemerkt dat u later verklaarde dat u uw vervolgingsvrees vrijwillig verzwegen (CGVS K. R., p. 2, 8).

Dit argument wordt met andere woorden door uw eigen verklaringen ondermijnd.

Wat betreft uw argument als zou uw echtgenoot u verboden hebben de vervolgingsfeiten te vertellen kan evenmin geloof worden gehecht omdat er geen objectieve redenen zijn waarom u uw ware problemen niet zou mogen vertellen.

De door u aangehaalde problemen staan immers los van uw echtgenoot (CGVS K. R., p. 12-13).

Er is dus geen afdoende reden om te denken dat uw echtgenoot u kwalijk zou nemen als u iets zou vertellen over de problemen van uw familie en de gevolgen hiervan voor u.

Integendeel, uw verklaringen dat u meent dat uw echtgenoot niet in staat is voor uw zieke zoon te zorgen (CGVS K. R., p. 11), lijken veel meer bezwarend te zijn voor hem dan uw verklaringen over de problemen van uw familie in Tsjetsjenië met de autoriteiten ten gevolge van het engagement van uw neef.

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten op het gehoor van het CGVS reeds ernstig ondermijnd.

Uw geloofwaardigheid kan niet worden hersteld door de dossiers van de familieleden die u vernoemde tijdens het gehoor.

U verklaarde dat deze personen ook problemen ondervinden met de autoriteiten en een asielaanvraag hebben ingediend.

Hierover kan worden opgemerkt dat in de dossiers van deze gelieerde familieleden (K. A. O.V. 6.288.781, B. M. O.V. 6.170.272 en K. Z. O.V. 6.107.235) en hun gezinsleden uw naam niet voorkomt. Bijgevolg kunnen de dossiers van uw gelieerde familieleden op geen enkele wijze uw geloofwaardigheid herstellen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat K. A. (...) en K. Z. (...) in België werden geweigerd. Zij werden wel in Polen erkend.

B. M. (...) werd in België erkend op basis van haar individuele problemen en op basis van de toenmalige politieke situatie.

Een kopie van hun verklaringen is toegevoegd aan uw dossier.

Verder wordt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging ondermijnd door het feit dat u bijzonder vaag blijft over de andere vervolgingsfeiten die u aanhaalde -uitgezonderd het incident van november 2009.

Gevraagd naar de andere incidenten die u aanhaalde antwoordt u zeer vaag (CGVS K. R., p. 13-15).

Ook wordt vastgesteld dat uw dochter en uzelf beiden een internationaal paspoort hebben aangevraagd en afgehaald bij de hiervoor bevoegde officiële instanties te Grozny (CGVS K. R., p. 4-5; CGVS K. L., p. 6-7).

Hiermee geconfronteerd stelde u dat u niet officieel werd gezocht.

Het feit dat u zich voor een dergelijk document tot de autoriteiten heeft gewend, terwijl u stelt problemen te ervaren met deze autoriteiten, ondergraaft uw vrees voor vervolging. Het is namelijk niet aannemelijk dat iemand die vervolging vreest het risico neemt om contact te zoeken met de autoriteiten van zijn land.

Vervolgens wordt vastgesteld dat u verklaarde dat u in november 2009 reeds wou vluchten (CGVS K. R., p. 14).

Toch bent u pas in augustus 2011 gevlucht en bent u tot die periode bij uw vader blijven wonen. Aangezien u eveneens verklaarde dat de autoriteiten wisten dat u niet woonde op het adres van uw propiska maar op het adres van uw vader (CGVS K. R., p. 6, 12, 13), is er geen sprake van onderduiking, ondanks uw vrees en intentie om te vluchten.

U verklaarde dat u niet meteen de financiële mogelijkheden had om te vluchten (CGVS K. R., p. 15), maar hierover dient opgemerkt dat dit niet belet dat u ergens voorlopig ondergedoken had kunnen leven.

Deze houding ondermijnt dan ook de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.

Tot slot kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen wat betreft de aanhoudende problemen van vervolging van 2005 tot uw vertrek in 2011 (CGVS K. R., p. 10, 12).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door u voorgelegde documenten; uw intern Russisch paspoort, de verblijfstitel van uw zoon C. T. (...) en zijn geboorteakte, het attest voor naamsverandering en vaderschapserkenning voor uw zoon, de volmacht (voogdij) in hoofde van C. S. (...) over C. T. (...), dient gezegd te worden dat deze documenten enkel persoonsgegevens bevatten die hier niet betwist worden. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

De brief geschreven door de andere echtgenote van uw echtgenoot (15.01.2009) houdt –net zoals de na het gehoor opgestuurde documenten (een reeks verslagen uit het medische dossier van uw zoon en een toelichting van uw familiale situatie in België)- geen verband met de door u aangehaalde problemen voor het Commissariaat-generaal ten gevolge van het engagement van uw neef. Ze attesteren enkel de medische toestand van uw zoon en de volmacht van uw zoon aan uw echtgenoot, wat niet wordt betwist.

Zoals hoger gesteld houdt de vrees omwille van uw zoon echter geen verband met de Vluchtelingenconventie zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, K. L., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine.

Uw problemen begonnen in 2005.

Familielid, S. B. (...), collaboreerde sinds 2003 met het verzet en veroorzaakte hierdoor de vervolging van andere familieleden waaronder u en uw moeder K. R. (...) (O.V. 6.892.271).

U werd op 3 of 4 november 2009, 's nachts, door de autoriteiten opgesloten in een kamer, in het huis van uw grootvader, samen met uw broer C. T. (...) (O.V. 6.218.334) en zus A. (...), die momenteel in Grozny verblijft. U werd uitgemaakt voor Wahabiet door de Tsjetsjeense autoriteiten en op de weg van school naar huis werd u lastiggevalen door personen die u achtervolgden in een wagen en u vroegen naar uw familieband met S. B. (...) en naar diens verblijfplaats. U merkte op dat u verschillende keren werd achtervolgd en soms door meerdere wagens.

Tijdens het gehoor legde u uw intern Russisch paspoort, uw diploma van het middelbaar onderwijs en bijhorende attesten neer.

U vertrok vanuit Grozny op 27 augustus 2011. U reisde via Polen waar u één maand verbleef. U kwam in België aan op 4 oktober 2011 en diende een asielaanvraag in op 7 oktober 2011."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, K. L. (...), luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde feiten en motieven als dewelke werden aangehaald door uw moeder K. R. (...).

In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat haar verklaringen ongegrond ongeloofwaardig bleken.

Bijgevolg dient ook voor u eenzelfde beslissing te worden genomen. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke problemen (opsluiting, achtervolging) voortvloeien uit de problemen van uw moeder kan er evenmin geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen (CGVS K. L., p. 4).

De motivering van de beslissing van uw moeder luidt als volgt;

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense herkomst en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Ten eerste wordt opgemerkt dat de problemen die u aanhaalde aangaande de gezondheidstoestand van uw zoon, de komst van uw echtgenoot naar België en uw familiale situatie (vragenlijst DVZ 27.10.2011 K. R., punt 5; CGVS, p. 3, 8-9, 11) geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980; namelijk u (of uw zoon) wordt niet lastiggevalen of u wordt geen bescherming ontnomen omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U verklaart immers dat u vreest dat uw echtgenoot in België onvoldoende voor jullie zieke zoon welke in België een verblijfsstatuut heeft, zal kunnen zorgen (CGVS K. R., p. 11). Deze vrees valt ook niet onder het toepassingsveld van de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, aangezien deze problemen niet kunnen beschouwd worden als een reëel risico op het ernstig lijden zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. In het kader van de asielprocedure dient uw vrees enkel ten aanzien van uw land van herkomst te worden geapprecieerd. Aangezien uw vrees (voor uw zoon) zich situeert in België en uw zoon in België een verblijfsvergunning heeft, valt deze vrees dan ook volledig buiten het toepassingsveld van de asielprocedure.

Wat betreft de problemen die u aanhaalde voor het Commissariaat-generaal, met name uw vrees voor de Tsjetsjeense autoriteiten ten gevolge van het engagement van een neef, dient opgemerkt dat hieraan geen geloof kan gehecht worden. De belangrijkste reden hiervoor is het volledig ontbreken van deze problemen in de vragenlijst van het CGVS. In deze vragenlijst vermeldt u immers enkel uw vrees voor uw zoon (zie hoger). U werd hiermee geconfronteerd en u argumenteerde dat u niet sprak over uw vervolgingsproblemen in de vragenlijst omdat uw echtgenoot het u had verboden. U zou problemen krijgen met uw echtgenoot indien u hierover zou praten (CGVS K. R., p. 2, 8). Ook uw dochter L. (...) vertelde niets over haar vervolgingsproblemen bij haar asielaanvraag (vragenlijst CGVS 27.10.2011 K. L., punt 5; CGVS K. L., p. 5). U verklaarde dat uw echtgenoot het haar ook had verboden (CGVS K. R., p. 2). U argumenteerde op het gehoor bovendien dat u niet voldoende tijd kreeg om uw volledig verhaal te vertellen op de DVZ waar u de vragenlijst had ingevuld (CGVS K. R., p. 2). De door u aangehaalde redenen voor het niet vermelden van uw vluchtmotieven en problemen bij uw asielaanvraag, en waarvan normaliter verwacht kan worden dat deze door de asielzoeker van bij het

begin van de procedure worden aangegeven, zijn niet geloofwaardig. Wat betreft het argument dat u niet voldoende tijd kreeg wordt opgemerkt dat u later verklaarde dat u uw vervolgingsvrees vrijwillig verzweeg (CGVS K. R., p. 2, 8). Dit argument wordt met andere woorden door uw eigen verklaringen ondermijnd. Wat betreft uw argument als zou uw echtgenoot u verboden hebben de vervolgingsfeiten te vertellen kan evenmin geloof worden gehecht omdat er geen objectieve redenen zijn waarom u uw ware problemen niet zou mogen vertellen. De door u aangehaalde problemen staan immers los van uw echtgenoot (CGVS K. R., p. 12-13). Er is dus geen afdoende reden om te denken dat uw echtgenoot u kwalijk zou nemen als u iets zou vertellen over de problemen van uw familie en de gevolgen hiervan voor u. Integendeel, uw verklaringen dat u meent dat uw echtgenoot niet in staat is voor uw zieke zoon te zorgen (CGVS K. R., p. 11), lijken veel meer bezwarend te zijn voor hem dan uw verklaringen over de problemen van uw familie in Tsjetsjenië met de autoriteiten ten gevolge van het engagement van uw neef. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten op het gehoor van het CGVS reeds ernstig ondermijnd.

Uw geloofwaardigheid kan niet worden hersteld door de dossiers van de familieleden die u vernoemde tijdens het gehoor. U verklaarde dat deze personen ook problemen ondervinden met de autoriteiten en een asielaanvraag hebben ingediend. Hierover kan worden opgemerkt dat in de dossiers van deze gelieerde familieleden (K. A. O.V. 6.288.781, B. M. O.V. 6.170.272 en K. Z. O.V. 6.107.235) en hun gezinsleden uw naam niet voorkomt. Bijgevolg kunnen de dossiers van uw gelieerde familieleden op geen enkele wijze uw geloofwaardigheid herstellen. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat K. A. en K. Z. in België werden geweigerd. Zij werden wel in Polen erkend. B. M. werd in België erkend op basis van haar individuele problemen en op basis van de toenmalige politieke situatie. Een kopie van deze verklaringen is toegevoegd aan uw dossier.

Verder wordt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging ondermijnd door het feit dat u bijzonder vaag blijft over de andere vervolgingsfeiten die u aanhaalde -uitgezonderd het incident van november 2009. Gevraagd naar de andere incidenten die u aanhaalde antwoordt u zeer vaag (CGVS K. R., p. 13-15).

Ook wordt vastgesteld dat uw dochter en uzelf beiden een internationaal paspoort hebben aangevraagd en afgehaald bij de hiervoor bevoegde officiële instanties te Grozny (CGVS K. R., p. 4-5; CGVS K. L., p. 6-7). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u niet officieel werd gezocht. Het feit dat u zich voor een dergelijk document tot de autoriteiten heeft gewend, terwijl u stelt problemen te ervaren met deze autoriteiten, ondergraaft uw vrees voor vervolging. Het is namelijk niet aannemelijk dat iemand die vervolging vreest het risico neemt om contact te zoeken met de autoriteiten van zijn land.

Vervolgens wordt vastgesteld dat u verklaarde dat u in november 2009 reeds wou vluchten (CGVS K. R., p. 14). Toch bent u pas in augustus 2011 gevlucht en bent u tot die periode bij uw vader blijven wonen. Aangezien u eveneens verklaarde dat de autoriteiten wisten dat u niet woonde op het adres van uw propiska maar op het adres van uw vader (CGVS K. R., p. 6, 12, 13), is er geen sprake van onderduiking, ondanks uw vrees en intentie om te vluchten. U verklaarde dat u niet meteen de financiële mogelijkheden had om te vluchten (CGVS K. R., p. 15), maar hierover dient opgemerkt dat dit niet belet dat u ergens voorlopig ondergedoken had kunnen leven. Deze houding ondermijnt dan ook de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.

Tot slot kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen wat betreft de aanhoudende problemen van vervolging van 2005 tot uw vertrek in 2011 (CGVS K. R., p. 10, 12).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door u voorgelegde documenten; uw intern Russisch paspoort, de verblijfstitel van uw zoon C. T. (...) en zijn geboorteakte, het attest voor naamsverandering en vaderschapserkenning voor uw zoon, de volmacht (voogdij) in hoofde van C. S. (...) over C. T. (...), dient gezegd te worden dat deze documenten enkel persoonsgegevens bevatten die hier niet betwist worden. Bijgevolg veranderen

deze documenten niets aan deze beslissing. De brief geschreven door de andere echtgenote van uw echtgenoot (15.01.2009) houdt –net zoals de na het gehoor opgestuurde documenten (een reeks verslagen uit het medische dossier van uw zoon en een toelichting van uw familiale situatie in België)- geen verband met de door u aangehaalde problemen voor het Commissariaat-generaal ten gevolge van het engagement van uw neef. Ze attesteren enkel de medische toestand van uw zoon en de volmacht van uw zoon aan uw echtgenoot, wat niet wordt betwist. Zoals hoger gesteld houdt de vrees omwille van uw zoon echter geen verband met de Vluchtelingenconventie zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.”

Uw intern Russisch paspoort en uw diploma van het middelbaar onderwijs en bijhorende attesten bevatten enkel persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeksters de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift van 2 maart 2012 aan (zie p. 4) dat hun vrees uit verschillende factoren voortvloeit *“die cumulatief dienen te worden onderzocht en in rekening worden gebracht ter beoordeling van het risico dat zij loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie”*. Zij stellen dat zij *“allerminstens”* moeten worden beschouwd als personen die banden hebben of hadden met iemand die als rebel werd beschouwd door de autoriteiten.

Zij stellen ook dat *“de huidige Premier en hoogst waarschijnlijk toekomstige President van de Russische Federatie POETIN heel openlijk en herhaaldelijk zijn wil bekend (heeft) gemaakt, tot de laatste rebellen of mogelijke rebellen op te sporen en uit te schakelen”*, wat volgens hen enkel kan met medewerking van president Kadyrov. Dienaangaande verwijzen verzoekers naar een artikel op de website www.rfi.fr dd. 30 maart 2010.

Verzoeksters menen dat zij een risico lopen in geval van terugkeer naar hun land (zie het verzoekschrift, p. 5) omwille van hun *“toegewezen profiel van banden te onderhouden met rebellen”*, omwille van hun vlucht uit Tsjetsjenië en omwille van de persoonlijke praktijk van de islam van K. L..

Zij gaan in op de situatie in Tsjetsjenië die *“thans heel moeilijk te begrijpen is, reeds voor inwoners, uiteraard voor buitenlanders”* en op Kadyrov die volgens hen *“de mensenrechten openlijk schendt”*; dienaangaande verwijzen verzoeksters naar een tekst *“Kadyrov back in power”*. Verder stellen zij *“een toenemend geweld en repressieacties als Poetin opnieuw als President van de Russische Federatie verkozen wordt”* te vrezen.

Zij lichten hun *“persoonlijke familietoestand”* toe en verklaren respectievelijk dat hun echtgenoot en vader aan de drank verslaafd is en *“hierdoor ook aan alle redelijkheid ontsnapt”*, dat hij zijn vrouw en kinderen regelmatig sloeg zodat ze vaak wegvluchtten en dan opgevangen werden door hun grootvader. Zij stellen dat zij slachtoffer zijn geweest van huiselijk geweld waarvoor op 12 januari 2012 een klacht werd neergelegd bij de politie. Zij verklaren uit dat zij nadien de gezinswoning verlieten en ondergedoken leefden, zonder vast adres, in afwachting van een sociale woning te krijgen.

Verzoeksters voeren schending aan van art. 2, par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeksters stellen dat de huidige situatie in hun land van herkomst, zoals geschetst door de commissaris-generaal, dient te worden genuanceerd, dat het Cedoca-document in zijn *“integraliteit”* moet worden gelezen en dat dit niet toelaat om tot een dergelijk algemeen besluit te komen als vervat in de bestreden beslissingen.

Zij laten gelden dat het opmerkelijk is dat er geen rekening gehouden werd met de *“centrale waarschuwing die dit document inhoudt”*.

Verzoeksters stellen dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus nu erger is dan enkele jaren geleden en verwijzen in dit verband naar een brief van 17 september 2009 van *“Pax Christi Vlaanderen”* en naar een lijst met rapporten en websites over Tsjetsjenië.

Zij besluiten dat rebellenstrijders en familieleden van (vermeende) rebellenstrijders een hoog risico lopen in het huidige Tsjetsjenië; zij stellen dat deze informatie als *“algemeen”* wordt beschouwd, waardoor zij niet inzien waarom zij met hun profiel, een uitzondering zouden zijn.

Verzoeksters wijzen er op dat *“geen enkele tijdsbeperking terug te vinden is in het verslag”* (zie het verzoekschrift, p. 14) en verwijzen naar het artikel *“Drie maanden na de aanslagen in Moskou van 29 maart 2010”* van *“Pax Christi”*, evenals het artikel *“Na de aanslag op Domodedovo”* van een informatiecentrum.

Verzoeksters verklaren dat zij, na vier jaar scheiding, bij hun aankomst in België opnieuw respectievelijk bij de ex-partner en vader dienden te wonen.

Verder stellen zij verrast te zijn geweest door de heel slechte gezondheidstoestand van de zoon/broer, maar daarbij hebben zij moeten vaststellen dat de man/vader (zie het verzoekschrift, p. 18) *“dagelijks aan drank verslaafd was en dat hij niet meer te redeneren was”*.

Zij verklaren dat zij van hem het verbod kregen om te praten over de Tsjetsjeense problemen; gezien verzoeksters na het indienen van hun asielaanvraag naar huis dienden terug te keren, hadden zij *“geen andere mogelijkheid dan zich te beperken tot hetgeen haar man / vader toeliet”*.

Zij verklaren verder dat de man/vader op het ogenblik van het verhoor op het Commissariaat-generaal de woning had verlaten waardoor zij vrij genoeg voelden om het volledig relaas te vertellen *“los van de druk van de echtgenoot en vader”*. Zij wijzen er nog op dat zij in dit verband gelijklopende verklaringen aflegden.

Verzoeksters laten nog gelden (zie het verzoekschrift, p. 19) dat *“het feit dat verzoekende partij alleszins tijd miste op de DVZ sluit niet uit dat zij “vrijwillig” beter gezegd, gedwongen haar echte asielmotieven verzwegen heeft”*.

Zij zijn van mening dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met hun familietoestand en met het huiselijk geweld.

Zij wijzen er op *“dat zowel de dochter als de moeder dezelfde redenen hebben aangehaald op de DVZ, op het CGVS zowel wat betreft de “schijnredenen” als de echte redenen en de reden voor het verzwijgen van die echte redenen”*, wat volgens hen een aanwijzing is van de uitzonderlijke situatie waarin zij verwickeld waren.

Verzoeksters benadrukken tevens de druk en last die op hen rust van een zwaar fysiek en mentaal gehandicapte jonge man van zestien jaar.

Volgens verzoeksters volgt de commissaris-generaal een eigen redenering *“van wat voor de echtgenoot van verzoekende partij als minder of meer bezwarend zou moeten beschouwd worden, daar waar de echtgenoot niet meer redelijk is wegens zijn abusieve drankverbruik”*. Tevens voeren zij aan dat het bezwaar dat het kind niet genoeg thuis verzorgd werd, dient gematigd te worden gezien uit het medisch verslag van 16 augustus 2011 blijkt dat een dag- en nachtopvang noodzakelijk is.

Verder zijn verzoeksters van mening dat het *“niet bepalend”* is dat de naam van verzoeksters niet werd vermeld in de dossiers van de familieleden die zij hebben vernoemd; zij vinden het echter wel van belang dat in die dossiers naar S. B. werd verwezen.

Verzoeksters voeren nog aan dat de commissaris-generaal niet verduidelijkt hoe en waarom hun verklaringen *“vaag”* zouden zijn.

Zij stellen dat het verkrijgen van een internationaal paspoort op zich geen voldoende reden is om de vrees uit te sluiten *“in het bijzonder in een land waar corruptie heerst”*. Zij stellen dat er geen reden was waarom zij door de FSB werden gezocht en dat de gegevens in Moskou konden worden nagekeken zonder dat dit een hinder vormde voor het uitreiken van het document.

Zij voeren aan dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de situatie en de materiële gegevens ter plaatse in hun land. Verzoeksters stellen nog dat *“constant ondergedoken leven voor een vrouw onmogelijk (is)”* en dat de enige mogelijkheid is om bij familieleden in te trekken. Zij verklaren verder dat de Kadyrovtsi niet dagelijks langs komen, maar *“vaak en onverwachts”* en dat ze *“steeds terugkomen”*. Tevens wijzen zij er op dat *“geld een onberispelijk element (is) om te mogen vluchten”* (sic).

Verzoeksters vinden de eisen van de commissaris-generaal *“niet realist (sic) in de gegeven context, vermits officiële bewijzen zouden moeten worden opgemaakt door de auteurs van de gewelddaden en onrechtmatige vervolgingen”* (sic).

Waar de commissaris-generaal besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet, antwoorden verzoeksters dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de specifieke en actuele context van het Tsjetsjeense conflict dat grotendeels intern is geworden. Zij verwijzen naar een artikel van Vluchtelingenwerk, *“Getuigenis over het lot van Tsjetsjenen in de Russische Federatie”* van *“Pax Christi”* en een Franstalig artikel van Svetlana Gannouchkina om het risico in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië in te schatten.

Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal geen enkele reden geeft waarom hij hen de subsidiaire bescherming als voorzien in artikel 48/4, §2 b. van de vreemdelingenwet, weigert gelet op hun profiel, de Cedoca-informatie en de door hen toegevoegde informatie.

Verzoeksters wijzen er in hun verzoekschrift nog op dat Poetin zich kandidaat stelt voor de presidentsverkiezingen in maart 2012, dat hij als favoriet wordt aangeduid en dat *“de labiele situatie in Tsjetsjenië en de jacht op rebellen steeds een propaganda argument (zijn) in de verkiezingscampagne van Poetin”* ; zij verwijzen naar een artikel van de website <http://en.rian.ru> en naar een artikel van “The Jamestown Foundation”.

Verzoeksters vragen de bestreden beslissingen te hervormen en in hoofddorde van hen de status van als vluchteling te erkennen; in ondergeschikte orde vragen verzoeksters de bestreden beslissing te vernietigen; in meest ondergeschikte orde vragen zij aan hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, K. L., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van verzoekster, K. R., haar moeder, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad merkt tevens op dat een aangevoerde schending in het verzoekschrift van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* als middel onontvankelijk is; verzoeksters laten immers na aan te geven welk beginselen van behoorlijk bestuur zij specifiek geschonden achten en om welke reden.

De Raad benadrukt vervolgens dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeksters met hun kritiek op de interpretatie in de bestreden beslissingen van de informatie vervat in het Cedoca-document, voorbijgaan aan de essentie ervan, met name dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is.

Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen.

De bestreden beslissingen stellen dan ook zeer terecht dat aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Verzoeksters slagen er middels hun algemene kritiek niet in aan te geven op welke wijze door de commissaris-generaal een verkeerd besluit werd getrokken uit de in het administratief dossier voorhanden zijnde informatie die afkomstig is van Cedoca, een onafhankelijke en officiële documentatie- en onderzoeksdienst, of om deze op bronnen gefundeerde informatie te weerleggen.

Hun verweer dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met de centrale waarschuwing in dit Cedoca-document is, is dan ook onjuist.

Waar verzoekers herinneren aan de aanslagen van 29 maart 2010 en 24 januari 2011 in Moskou en verwijzen naar een tekst van "Pax Christi" over de gevolgen van de aanslagen in Moskou en een artikel van een informatiecentrum, stelt de Raad vast dat deze informatie het besluit van de commissaris-generaal met betrekking tot de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet ontkracht.

De Raad stelt vast dat er geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat de situatie in Tsjetsjenië dermate gewijzigd is dat er in hoofde van elke Tsjetsjeen afkomstig uit deze regio, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat het niet het Cedoca-document is dat doorslaggevend van aard is geweest om de vluchtelingenstatus van verzoeksters niet te erkennen, doch wel hun eigen verklaringen waarvan gebleken is dat ze ongeloofwaardig zijn.

De kritiek van verzoekers dienaangaande mist bijgevolg elke grondslag.

Waar verzoekers verder verwijzen naar een brief van "Pax Christi" en de daarin vermelde informatiebronnen, alsook naar informatie aangaande het beleid van Poetin en Kadyrov -zijnde een artikel op de website www.rfi.fr, een stuk tekst "Kadyrov back in power", een artikel van de website <http://en.rian.ru> en een artikel van "The Jamestown Foundation"-, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene informatie over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeksters blijven hier, gelet op onderstaande vaststellingen, in gebreke.

In casu acht de commissaris-generaal de verklaringen van verzoekers niet geloofwaardig.

Zo hebben verzoeksters bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding gemaakt van hun voorgehouden vrees voor de autoriteiten omdat hun neef collaboreerde met verzetstrijders en kunnen zij, volgens de commissaris-generaal dit hiaat niet op afdoende wijze verantwoorden.

De commissaris-generaal is tevens terecht van mening dat verzoeksters in hun geloofwaardigheid niet hersteld kunnen worden door zich te beroepen op de asielaanvragen van hun familieleden gezien elke asielaanvraag op zijn individuele merites beoordeeld wordt.

Verder wordt hun geloofwaardigheid bijkomend ondermijnd door dat zij, met uitzondering van het incident van november 2009, vage verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun vervolgingsfeiten.

Ook het feit dat verzoeksters een internationaal paspoort hebben aangevraagd en afgehaald bij de hiertoe bevoegde instanties in Grozny en het feit dat zij, hoewel zij reeds de intentie hadden om in

november 2009 te vluchten maar hun vlucht omwille van financiële redenen hebben uitgesteld tot augustus 2011, in deze tussenliggende periode bij hun vader/grootvader heeft verbleven zonder dat zij het nodig vonden effectief onder te duiken, is volgens de Raad niet verenigbaar met de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal stelde tevens terecht vast dat verzoeksters nalieten een begin van bewijs aan te brengen van de door hen voorgehouden problemen met de autoriteiten.

Verzoeksters verwijzen in hun verzoekschrift meermaals naar hun *“persoonlijke familietoestand”*; zij verklaren dat hun echtgenoot/vader drankverslaafd is en *“hierdoor ook aan alle redelijkheid ontsnapt”*, dat hij vrouw en kinderen regelmatig sloeg waardoor zij het huis ontvluchtten en opgevangen werden door hun vader/grootvader, zij wijzen er op dat zij het slachtoffer zijn geweest van huiselijk geweld waarvoor op 12 januari 2012 een klacht werd neergelegd bij de politie.

Zij wijzen er op dat zij van hem het verbod kregen om te praten over de Tsjetsjeense problemen. Gezien verzoeksters na het indienen van hun asielaanvraag, naar huis dienden terug te keren, hadden zij, volgens hen, *“geen andere mogelijkheid dan zich te beperken tot hetgeen haar man / vader toeliet”*.

Zij stellen dat hun man/vader op het ogenblik van het verhoor op het Commissariaat-generaal de gezinswoonplaats verlaten had, waardoor zij zich vrij voelden om het volledig relaas te vertellen.

Zij wijzen er op *“dat zowel de dochter als de moeder dezelfde redenen hebben aangehaald op de DVZ, op het CGVS zowel wat betreft de “schijnredenen” als de echte redenen en de reden voor het verzwijgen van die echte redenen”*, wat volgens hen een aanwijzing was van de uitzonderlijke situatie waarin zij verwickeld waren.

Verzoeksters wijzen tevens op de last die een zwaar fysiek en mentaal gehandicapte jonge man meebrengt. Volgens verzoeksters volgt de commissaris-generaal een eigen redenering *“van wat voor de echtgenoot van verzoekende partij als minder of meer bezwarend zou moeten beschouwd worden, daar waar de echtgenoot niet meer redelijk is wegens zijn abusieve drankverbruik”*.

De Raad benadrukt vooreerst dat de problemen die verzoeksters aanhaalden aangaande de gezondheidstoestand van haar zoon/broer, de komst van haar echtgenoot/vader naar België en haar familiale situatie geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Eerste verzoekster verklaart immers dat zij vreest dat haar man onvoldoende zal zorgen voor haar zieke zoon, welke in België een verblijfsstatus heeft. Zij wordt evenwel niet vervolgd omwille van haar politieke of religieuze overtuiging, haar etnie, nationaliteit, of haar lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. De door haar aangehaalde vrees valt evenmin onder het toepassingsveld van de definitie van subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verder stelt de Raad vast dat noch eerste verzoekster, noch tweede verzoekster in de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakten van hun vrees voor de Tsjetsjeense autoriteiten ten gevolge van het engagement van hun familielid bij de verzetsstrijders, daar waar uit hun verklaringen afgeleid op het Commissariaat-generaal blijkt dat dit juist het hoofdmotief was om hun land te verlaten. Waar zij verklaarden dat hun echtgenoot/vader hen verboden had daarover te spreken en eerste verzoekster bovendien nog aanhaalde dat zij onvoldoende tijd gekregen had om haar relaas volledig te vertellen en dit eveneens als verantwoording herhaalt in haar verzoekschrift, merkt de Raad op dat uit de vragenlijst geenszins blijkt dat eerste verzoekster gelimiteerd werd in tijd om haar asielrelaas weer te geven. Integendeel, het blijkt dat zij op het einde van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nog de kans kreeg om eventuele toevoegingen te doen, wat zij echter nagelaten heeft.

Later verklaarde eerste verzoekster evenwel dat zij de reden van haar vrees vrijwillig heeft verzwegen, wat inderdaad niet te verenigen valt met haar eerdere beweringen dat zij niet voldoende tijd hebben gekregen.

Verder kan er uit de verklaringen van verzoeksters geen valabele redenen afgeleid worden waarom zij hun echte problemen niet zouden kunnen vertellen; de door hen aangehaalde problemen staan immers volledig los van hun echtgenoot/vader waardoor er geen aanvaardbare redenen zijn om te besluiten dat hun echtgenoot/vader het hen kwalijk zou nemen als zij iets zouden vertellen over de problemen van hun familielid en de gevolgen hiervan.

Integendeel, de verklaringen van verzoeksters dat hun echtgenoot/vader niet in staat is voor de gehandicapte zoon/broer te zorgen, wat tevens herhaald wordt in het verzoekschrift, lijkt veel meer bezwarend te zijn voor zijn persoon dan de verklaringen over de problemen van hun familie in Tsjetsjenië met de autoriteiten ten gevolge van het engagement van de neef.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker trouwens mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat aan het feit dat een persoon zich wendt tot de autoriteiten van een Staat teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht besloten dat het feit dat verzoeksters hun problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten onvermeld hebben gelaten op de Dienst Vreemdelingenzaken, de geloofwaardigheid van deze problemen ondermijnt.

Verzoeksters zijn van oordeel dat het *“niet bepalend”* is dat hun naam niet vernoemd werd in de dossiers van de familieleden die zij noemden; zij vinden het wel van belang dat die dossiers naar S. B. verwijzen.

Met deze uitleg tonen verzoekers evenwel niet aan dat zij en K. A., B. M. en K. Z. een gemeenschappelijk vluchtrelaas of asielmotieven delen, zodat zij zich niet zonder meer kunnen steunen op de erkenning van B. M. -die werd erkend op basis van haar individuele problemen en op basis van de toenmalige politieke situatie- teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in hun hoofde aannemelijk te maken.

De Raad wijst er op dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De Raad benadrukt nog dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeksters toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Zij brengen echter geen gegevens aan die kunnen leiden tot het besluit dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen enkel en alleen op grond van de status van een familielid.

Verzoeksters voeren aan dat de commissaris-generaal in zijn beslissingen niet verduidelijkt hoe en waarom hun verklaringen *“vaag”* zouden zijn.

De Raad treedt de commissaris-generaal evenwel bij wanneer die stelt dat eerste verzoekster, behalve het incident van november 2009, geen andere incidenten uitvoerig kon toelichten, terwijl van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente en volledige verklaringen aflegt, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken.

Zo wist eerste verzoekster niet op welke datum het incident met de hond juist plaatsvond (zie het verhoorverslag van 5 december 2011, p. 14); zij wist evenmin wanneer precies het laatste incident met de autoriteiten gebeurde (zie het verhoorverslag, p. 14); zij kon niet zeggen op welke datum zij precies de eerste keer persoonlijk problemen heeft ervaren met de autoriteiten (zie het verhoorverslag, p. 15); zij kon ook de precieze datum niet geven wanneer haar vervolgers naar haar werk kwamen (zie het verhoorverslag, p. 15).

Bovendien stelt de Raad vast dat eerste verzoekster niet wist of er sinds haar vertrek, nog naar haar werd gezocht of geïnformeerd; zij verklaart tevens dat zij er niet naar gevraagd heeft, omdat zij niet wist of ze iets via de telefoon kon bespreken en omdat zij bang was (zie het verhoorverslag, p. 16).

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker nochtans redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen; dat verwacht kan worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de geschetste vrees in te schatten.

De nalatige handelingen van eerste verzoekster wijzen dan ook op een gebrek aan interesse bij haar en keren zich tegen de ernst van de voorgehouden vrees.

Verzoeksters voeren aan dat het uitreiken van een internationaal paspoort op zich geen voldoende reden is om de vrees uit te sluiten *“in het bijzonder in een land waar corruptie heerst”*. Zij stellen dat er in hoofde geen reden was om door de FSB gezocht te worden en dat de gegevens in Moskou konden worden nagekeken zonder dat dit een hinder vormde voor het uitreiken van het paspoort.

De Raad is van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekers zich tot de autoriteiten hebben gewend, terwijl zij voorhouden problemen te ervaren met de autoriteiten; het is inderdaad ongeloofwaardig dat iemand die beweert vervolging te vrezen door de overheid, nog contact opneemt met de autoriteiten van zijn land en zich zo in de kijker plaatst.

De uitleg dat er geen reden bestond om door de FSB gezocht te worden en dat de gegevens in Moskou konden worden nagekeken zonder dat dit een hinder vormde voor het uitreiken van het reispaspoort, zijn slechts blote beweringen die de motivering in de bestreden beslissingen geenszins kunnen ontkrachten.

Verzoeksters stellen nog dat *“constant ondergedoken leven voor een vrouw onmogelijk (is)”*, dat de enige mogelijkheid is in te trekken bij familieleden, dat de Kadyrovtsi niet dagelijks passeren, maar *“vaak en onverwachts”* en dat ze *“steeds terugkomen”* en dat *“geld een onberispelijk element (is) om te mogen vluchten”*.

De Raad stelt vast dat deze beweringen geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat eerste verzoekster verklaarde dat zij reeds in november 2009 wou vluchten, maar pas in augustus 2011 haar land heeft verlaten en in die tussentijd bij haar vader blijven wonen, terwijl zij verklaarde dat de autoriteiten wisten dat zij woonde op het adres van haar vader.

Dat *“geld een onberispelijk -bedoeld wordt onmisbaar- element (is) om te mogen vluchten”*, belet niet dat verzoekster op een andere plaats had kunnen onderduiken.

Er kan dan ook niet worden volgehouden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de situatie ter plaatse en de materiële gegevens.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoeksters vinden de eisen van de commissaris-generaal *“niet realist (sic) in de gegeven context, vermits officiële bewijzen zouden moeten worden opgemaakt door de auteurs van de gewelddaden en onrechtmatige vervolgingen”*.

De Raad wijst er nogmaals op dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas; dat hij bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven.

Ook wijst de Raad er op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht, er rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Het is naar het oordeel van de Raad, het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeksters geen enkel begin van bewijs voorleggen betreffende hun voorgehouden problemen van vervolging van 2005 tot aan hun vertrek in 2011, wat zich ook tegen hun geloofwaardigheid keert.

De Raad kan verzoeksters dan ook niet bijtreden wanneer die in hun verzoekschrift stellen dat zij minstens moeten worden beschouwd als personen die banden hebben of hadden met iemand die als rebel werd beschouwd door de autoriteiten en dat zij aldus een risico lopen in geval van terugkeer omwille van hun *“toegewezen profiel van banden te onderhouden met rebellen”*.

Waar verzoekers, voorafgaand aan de middelen (zie het verzoekschrift, p. 5), verklaren dat zij in hun land van herkomst een risico lopen omwille van hun vlucht uit Tsjetsjenië en omwille van de persoonlijke praktijk van de islam van K. L., stelt de Raad vast dat verzoekers verder nalaten deze beweringen enigszins te duiden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeksters geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

Waar verzoeksters laten gelden dat de commissaris-generaal geen reden geeft waarom aan hen de subsidiaire bescherming als voorzien in artikel 48/4, §2 b. van de vreemdelingenwet, wordt geweigerd, wijst de Raad er op dat verzoeksters hun vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt; derhalve kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen, voormelde subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Inderdaad is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 b. van de vreemdelingenwet, een geloofwaardig relaas een vereiste en betekent ook het feit dat de motieven die de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ondersteunen, gelijklopend zijn met deze die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Een ongeloofwaardig relaas kan immers niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeksters brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

In zoverre de door verzoeksters bijgebrachte informatie strijdt met voormelde informatie, geeft de Raad de voorkeur aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoeksters neergelegde artikels, zijnde een artikel van Vluchtelingenwerk, *"Getuigenis over het lot van Tsjetsjenen in de Russische Federatie"* van "Pax Christi" en een Franstalig artikel van Svetlana Gannouchkina.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeksters zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeksters werden opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens deze verhoren op 5 december 2011 in bijzijn van hun advocaat, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE